

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 18/06/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 919

“KHÔNG NÊN KẾT OÁN THÙ VỚI NGƯỜI”

Hàng ngày từ sáng đến chiều, trong khởi tâm động niệm, trong đối nhân xử thế tiếp vật, chúng ta do vô tình hoặc cố ý đã làm ra những việc khiến nhiều người phật lòng. Đó là chúng ta đã kết oán thù với người rồi! Có những người suốt ngày làm việc thị phi, kết oán thù với người mà “*hồn nhiên*” không hề biết, cứ tưởng rằng mình đang ngày ngày tích công bồi đức, kết thiện duyên với người.

Trong cuộc sống hàng ngày, nếu chúng ta có cuộc sống đầy đủ vật chất nhưng chúng ta không biết sống hòa đồng, không biết chia sẻ thì tự nhiên mọi người cũng sẽ ghét chúng ta. Chúng ta cần phải có trí tuệ mới nhận ra, muốn có trí tuệ thì phải có sức Định. Chúng ta có trí tuệ thì mới biết cách ứng dụng để đời sống đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta hài hòa và phù hợp. Chúng ta có cuộc sống đầy đủ, sống thanh thoi, thậm chí chúng ta có ô tô đi mà họ không có thì họ cũng đã có thể ghét chúng ta cho nên chúng ta phải hết sức khéo léo.

Tôi đã kết duyên rất sâu với những gia đình hàng xóm xung quanh khu vực tôi sinh sống. Ba năm đầu khi mới về đây ở, tôi thường xuyên tặng quà cho họ. Hồi tôi sống ở thành phố Hồ Chí Minh, khi nào đi xa về tôi cũng đều chuẩn bị quà tặng để tặng hàng xóm. Khi đi miền Tây về thì tôi tặng họ hoa quả, khi đi Đà Lạt về thì tôi mang trà ngon, rau sạch để tặng cho mọi người. Họ thích phóng sanh thì tôi cũng hướng dẫn họ cách phòng sanh.

Có một chị rất thích phóng sanh nhưng không có chi phí vì hàng ngày chị phải bán hàng tạp hóa để có chi phí nuôi gia đình. Tôi đã đưa cho chị ấy một khoản tiền để có thêm tiền kinh doanh buôn bán, có tiền lãi thì trích ra để hàng ngày phóng sanh. Chị ấy rất hoan hỉ thật làm. Những lần phát tặng quà cho những gia đình khó khăn, tôi cũng mua hàng của chị và nhờ chị chuẩn bị cho tôi các phần quà gồm gạo, nước tương, dầu ăn, đường. Tôi nhờ chị ấy đi phát quà tặng cho những gia đình khó khăn ở xung quanh. Tôi hướng dẫn chị ấy liên hệ với Hội Liên hiệp Phụ nữ, xin thông tin của những gia đình khó khăn để mang quà đến tặng cho họ. Tôi tặng quà như vậy một năm hai lần vào tháng 7 và ngày Tết. Trong đợt dịch Covid vừa qua, hai con gái tôi không cần phải đi đăng ký tiêm phòng mà Tổ trưởng tổ dân phố tự đăng ký cho các con đi tiêm vắc-xin. Họ còn mang đến cho các con tôi tiền hỗ trợ người gặp khó khăn vì dịch bệnh nhưng tôi nói với các con không nhận số tiền hỗ trợ đó để nhường cho những nơi khác khó khăn hơn.

Mỗi khi chúng ta phóng sanh, số tiền cũng có thể lên tới vài triệu, vài chục triệu, có khi vài trăm triệu. Chúng ta phóng sanh phải có trí tuệ để có thể vừa khuyến khích người khác phóng sanh, vừa giúp người ta có đời sống tốt hơn. Chúng ta làm như vậy thì cả người nhà của họ cũng sẽ cảm động. Bây giờ khi tôi đi vắng thì tiền nước, tiền rác đều do hàng xóm nộp giúp. Thậm chí cửa sắt nhà tôi bị hỏng thì hàng xóm họ cũng gọi thợ đến sửa và tự trả tiền.

Chúng ta giúp người thì cách chúng ta giúp họ rất quan trọng. Chúng ta giúp người thì phải khiến họ hoan hỉ, vui vẻ tiếp nhận chứ không tiếp nhận một cách thiếu ý thức. Có người nhận được tiền giúp đỡ thì tiêu xài hoang phí vì nghĩ rằng người giúp đỡ họ có rất nhiều tiền. Chúng ta muốn giúp họ thật sự thì chúng ta phải có trí tuệ, tâm phải Định.

Hồi sống ở thành phố Hồ Chí Minh tôi thường phóng sanh, có khi tôi thả 1000 - 2000 con chim. Họ hỏi thì tôi vì sao phóng sanh nhiều vậy thì tôi nói: *“Tôi sống được là nhờ phóng sanh nên khi có chút tiền thì tôi đi phóng sanh. Tôi tích cực làm những việc thiện chứ không để lại tiền cho con cho cháu!”*. Chúng ta làm ra biểu pháp người thật việc thật để khuyến hóa chúng sanh. Nếu chúng ta làm giả dối, màu mè, làm cho dễ coi thì họ nhận ra ngay.

Chúng ta tưởng chừng những việc làm đó rất nhỏ nhưng phải biết đạo lý, phải có trí tuệ thì chúng ta mới làm tốt được. Trong khi đời sống của nhiều người xung quanh đang gặp khó khăn mà chúng ta thả 1000 - 2000 con chim, thả hàng trăm con cá thì chúng ta đang kết oán với người. Phóng sanh cũng phải có đạo lý của phóng sanh! Mấy năm vừa rồi dịch bệnh Covid nên tôi không đi phóng sanh. Có nhiều người nhờ tôi đi phóng sanh thì tôi khuyên họ *tặng bà con gạo và rau chứ không đi phóng sanh nữa*. Trong thời gian dịch bệnh, chúng ta cũng đã làm được rất nhiều việc có ý nghĩa. Chúng ta tặng rau, tặng gạo, làm các suất ăn để tặng rất nhiều nơi. Nếu không có một chút trí tuệ thì chúng ta không thể làm được những việc này. Có những người cố chấp, họ cho rằng phóng sanh mới có công đức, phước báu nên họ chấp chặt vào việc đó.

Có người nghe nói nếu gặp cuốn *“Kinh Quan Âm cứu khổ”* mà không in tặng mọi người thì sẽ gặp tai nạn, nếu in tặng mọi người thì sẽ tai qua nạn khỏi, làm ăn phát tài. Họ muốn photocopy thành 1.000 cuốn để tặng mọi người. Sách photo rất mờ, đọc không rõ. Tôi khuyên họ nên dùng số tiền ấy để tặng cho hai mẹ con đói khổ không đủ tiền sinh sống nhưng họ không đồng ý. Họ nhất định đi photo cuốn Kinh đó. Cuối cùng, những quyển sách mà họ mang tặng thì mọi người phải đem vào lò ở trong chùa để đốt. Họ làm như vậy có trí tuệ không? Họ cho rằng chỉ in Kinh thì mới có phước báu. In chánh Kinh mới có phước báu, nếu in tà Kinh, in sách bất thiện khiến cho người đọc mê lầm thì nhân quả không nhỏ!

Hòa Thượng nói: *“Tổ Ấn Quang cực lực in Kinh, in sách thiện nhưng khi có thiên tai, bão lũ thì Ngài cũng lấy tiền ở trong quỹ ấn tống Kinh sách để làm từ thiện, giúp người vượt qua hoạn nạn”*. Chúng ta cố chấp cho rằng in Kinh mới có phước báu, cho tiền giúp đỡ người gặp khó khăn thì không có

phước báu bằng. Người xưa nói: **“Thượng chí chư Phật, Thánh nhân, Sư Tăng, Phụ Mẫu, hạ chí quyền phi nhuyển động, vi tế côn trùng”**, chúng ta phải dùng tâm bình đẳng đối với chư Phật cũng như đối với những loài côn trùng nhỏ nhất. Chúng ta không dùng tâm bình đẳng để đối đãi, cứ cho rằng phải cúng dường chư Phật, phải cúng dường cho người này người kia thì mới có phước báu. Đó là sự phân biệt chấp trước của chúng ta. Việc cần làm nên làm thì chúng ta hãy làm bằng tâm chân thành.

Tôi thấy nhiều người tu hành tưởng chừng mình đang làm việc thiện nhưng nếu chúng ta không có trí tuệ thì chúng ta đang kết oan gia với người. Nơi tôi đang sống nếu gõ chuông mõ thì âm thanh vang xa nghe rất hay nhưng tôi chưa gõ lần nào vì nhiều năm trước tôi nghe hàng xóm nói rằng các sư cô gõ chuông mõ lớn quá khiến họ không ngủ được. Buổi sáng tôi cũng muốn gõ vài tiếng chuông nghe cho thanh thoát nhưng người ta không thích nên tôi không gõ nữa. Chúng ta thì nghĩ: **“Không thích thì kệ nhà người, ta thích là được!”**. Lúc 5 giờ sáng, họ vẫn đang ngủ say mà chúng ta cứ gõ chuông **“bung! bung!”** làm cho người ta không ngủ được. Vậy thì chúng ta ở bên này đang niệm Phật, còn ở bên kia người ta đang chửi chúng ta, người ta đang niệm sân hận, niệm oán thù với chúng ta.

Điều tệ hại nhất là chúng ta học Phật, chúng ta học đạo Thánh Hiền mà ngày ngày chúng ta làm những việc kết oán thù với người mà chúng ta không hề hay biết. Vậy thì thử hỏi chúng ta tu học Phật ở chỗ nào? Chúng ta tu học Phật, chúng ta tiếp nhận giáo huấn của Phật chỉ ở bề ngoài chứ chưa thấm thấu vào trong khởi tâm động niệm, trong đối nhân xử thế tiếp vật của mình.

Hôm qua tôi tổ chức một lễ vu quy rất giản dị nhưng xe ô tô rước đi lại nhiều nên hàng xóm cũng biết là gia đình tôi có tiệc. Tôi nhắc mọi người mang bánh lễ đi tặng nhà đối diện. Họ nhận được quà và được chia sẻ niềm vui nên họ cũng vui lây. Tuy việc làm này rất đơn giản nhưng nếu không nói ra thì mọi người cũng sẽ **“bất tri bất giác”**, không biết mà làm.

Hòa Thượng nói: **“Phải hết sức cẩn thận! Không nên kết oán thù với người! Hơn nữa, khi chúng ta tùy tiện nổi sân si với người, nếu đối phương không có tu hành, không có hàm dưỡng thì họ sẽ ghi nhớ trong tâm, thế là biến thành oán thù. Hiện tại họ không đủ năng lực, thế lực để phản kháng lại chúng ta nhưng khi họ đủ sức để phản kháng lại thì chúng ta sẽ te tua. Khi họ đủ sức rồi thì họ sẽ liền đến báo thù”**.

Chúng ta không biết trong đời này và trong vô lượng kiếp trước, chúng ta đã kết biết bao nhiêu oán thù với chúng sinh. Khi oan gia trái chủ ít thì họ không đủ sức báo thù, nhưng nếu có nhiều thì họ sẽ rù rê nhau, kết thành bè thành nhóm để đi hại chúng ta. Họ rù nhau: **“É! Mà ghét ông ta không? Tao thù ông ta lắm! Đi với tao!”**. Họ có cả một bè nhóm để hại chúng ta, vậy thì chúng ta có chịu nổi không?

Hòa Thượng dạy: **“Chúng ta phải dùng thiện tâm, thiện hạnh, thiện ý để thiện đãi đối với tất cả chúng sanh. Chỉ cần chúng ta nở một nụ cười hoặc tặng cho người một chút quà thì chúng ta đã kết**

thiện duyên với người rồi”. Nhưng với chúng ta thì để có thể nở được một nụ cười được với người cũng không đơn giản!

Hôm trước khi về thành phố Hồ Chí Minh, tôi nghe chị hàng xóm nói: *“Mấy bác quét rác cứ hỏi thăm Thầy hoài vì không thấy Thầy!”*. Tôi thường gửi quà tặng các bác quét rác. Rác của nhà người khác thì họ chỉ lấy trong thùng còn đến nhà tôi thì họ quét sạch cả rác ở xung quanh. Khi còn sống ở đó, tôi thường cho các bác chai lọ để bán ve chai, tặng đài niệm Phật, tặng mũ tai bèo, mũ bảo hiểm. Chúng ta đóng tiền phí vệ sinh hàng tháng cho những người quản lý, chúng ta trực tiếp tặng quà cho người lao động thì họ mới được nhận.

Có câu chuyện nói về vua Ca Lợi Vương, ông là một bạo chúa. Vua ghen tị với Nhẫn Nhục Tiên Vương vì thấy các cung tần mỹ nữ lắng nghe Nhẫn Nhục Tiên Nhân giảng pháp. Vua biết Nhẫn Nhục Tiên Nhân đang tu pháp nhẫn nhục nên ông lóc từng miếng thịt của Nhẫn Nhục Tiên Nhân xem Ngài còn có thể nhẫn nhục được đến đâu. Nhưng Ngài Nhẫn Nhục Tiên Nhân không hề có một chút tâm sân hận, oán thù mà còn phát nguyện khi thành Phật thì sẽ độ cho người người đầu tiên là vua Ca Lợi Vương.

Đề-Bà-Đạt-Đa luôn có ý định hại Phật nhưng Phật luôn từ bi, không chút sân hận. Sau đó Đề-Bà-Đạt-Đa cũng bị đọa địa ngục nhưng ở trong địa ngục đó cũng giống như ở một nơi nghỉ ngơi. Chúng ta kết oán thù với người có sự tu dưỡng thì oán thù đó được hóa giải, không kết thành oan gia. Nếu chúng ta kết oán thù với người không có sự tu hành, không có đạo đức thì oan oan tương báo không thể kết thúc.

Hòa Thượng nói: ***“Phật Bồ Tát dạy: “Ở thế gian này đa phần là người không có tu dưỡng cho nên tốt nhất là không nên kết oán thù với người!”***. Họ không có tu dưỡng mà chúng ta kết oán thù với họ thì oán thù sẽ nhân hai, nhân ba, nhân bảy, vậy thì chúng ta sẽ thế thâm.

Có nhiều người nói: *“Tại sao tự nhiên họa vô đơn chí, tự nhiên tại họa đến hai, ba lần liên tiếp? Mình cũng tu hành mà tại sao tai họa đến nhiều vậy!”*. Đó là vì trong vô hình trung chúng ta đã kết oán thù với người. Phật Bồ Tát thấy rõ: ***“Người thế gian không có tu hành, không có hàm dưỡng giáo huấn của Phật, không hàm dưỡng giáo huấn của Thánh Hiền. Nếu chúng ta kết oán thù với họ thì oan oan tương báo, chân thật là không nên kết oán thù với người. Nếu chúng ta kết oán với họ thì oan oan tương báo không có ngày kết thúc. Thế nhưng phần đông chúng ta không hiểu được đạo lý này. Trong cuộc sống hàng ngày, chúng ta vô tình hoặc cố ý đã làm ra những việc đắc tội với người. Đắc tội với người thì người sẽ kết oán với chúng ta, kết oán thì nhất định họ sẽ trả oán”***.

Hàng ngày lúc đi trên đường, chúng ta cũng có cảm nhận rất sâu sắc. Khi chúng ta lái ô tô, nếu chúng ta nhất định vượt người khác thì ngay tức thì chúng ta đã kết oán thù với họ. Nếu chúng ta thấy họ muốn vượt, chúng ta bật đèn sang phải nhường đường cho họ thì họ rất vui, họ cho rằng chúng ta là người lái xe có văn hóa. Nhất là khi chúng ta đi đường đèo, nếu xe của họ chạy khỏe hơn thì chúng ta nên nhường cho họ vượt. Vậy thì không những chúng ta không kết oán thù mà còn kết thiện duyên với họ. Khi chúng

ta di chuyển ở ngã tư, thấy có xe cần vượt qua thì chúng ta dừng lại, phát tay nhường cho họ đi trước. Họ sẽ cúi đầu cảm ơn. Nếu chúng ta cứ cố đi tiếp, không chịu nhường thì các xe sau cũng không nhường. Các xe sẽ kết thành hàng dài ở giữa đường. Có một lần tôi đi taxi, người lái taxi nói: *“Ở đây không nhường được, nhường thì không biết chừng nào mới đi được! Ở trong thành phố Hồ Chí Minh xe di chuyển rất trật tự, làn xe máy và làn ô tô rất rõ ràng”*. Vậy là không ai nhường ai. Nếu ai cũng mang tâm niệm không nhường thì đã kết oán thù với người. Niệm sân hận của họ khởi lên hàng giờ, hàng ngày.

Hòa Thượng nói: *“Phần nhiều người ta không hiểu đạo lý này nên trong vô tình hoặc trong cố ý đã đắc tội với người. Đã đắc tội với người thì đã kết oán thù, cho nên cả cuộc đời của bạn muốn làm bất cứ việc gì thì nơi nơi đều bị chướng ngại. Chúng ta bị chướng ngại mà không biết tại sao mình mình bị chướng ngại. Vì oan gia trái chủ của bạn quá nhiều, không có người nào chịu giúp đỡ bạn, chỉ có người đến để chướng ngại bạn. Nguyên nhân là chính ở ngay chỗ này! Oán nghiệp trong đời quá khứ đã tạo, vậy mà hiện tại bạn không sám hối, không cải đổi, vậy thì tiền đồ của bạn càng lúc sẽ càng khó khăn!”*.

Mọi khó khăn chướng ngại đến với chúng ta đều là có nguyên nhân. Có nhiều người có quý nhân giúp đỡ, ủng hộ nên họ làm việc gì cũng thuận lợi. Chúng ta làm gì cũng khó khăn chướng ngại bởi vì chúng ta không sám hối, không quay đầu, không thay đổi tự làm mới. Trong quá khứ chúng ta đã sai, hiện tại chúng ta vẫn làm sai. Đó là không sám hối, không quay đầu. Quá khứ chúng ta đã làm sai thì ngay trong đời hiện tại này chúng ta phải chân thành sám hối, có nghĩa là chúng ta chân thật hối hận vì những việc đã làm và không làm những sai quấy mới. Ngay trong đời này chúng ta *“đoạn tất cả các việc ác, làm tất cả các việc thiện”*, không tạo ra bất cứ một oán thù nào đối với người. Vậy thì ngay trong đời này, chúng ta đã cắt đi các duyên ác. Nhân ác đời quá khứ không có cơ hội được tiếp nối, đó mới thực sự là biết sám hối. Nếu một ngày chúng ta niệm Phật, lạy Phật vài trăm lạy nhưng tập khí xấu ác không thay đổi thì niệm Phật đau mồm rát họng chỉ uống công.

Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta: *“Người thế gian này không có tâm thiện, không có hàm dưỡng nội tâm bằng pháp lành của Phật, của Thánh Hiền. Họ chỉ cần mất một chút lợi, mất một chút tiện nghi thì họ đã vô cùng sân hận”*. Chúng ta phải biết: Nếu kết oán thù với người không có tu dưỡng thì oán thù đó sẽ chòng chát, họ sẽ tìm cơ hội để báo thù. Cho nên tốt nhất là chúng ta đừng đại kết oán thù với người thế gian! Nếu chúng ta chọc giận người có tu hành thì người ta không mắng chửi lại chúng ta vì họ biết rằng nếu họ mắng chúng ta thì họ lại tạo oan nghiệp, lại tiếp tục tạo oán thù. Chúng ta mắng chửi những người có tu hành thì họ biết họ cần phải trả nghiệp, họ biết *“nghiệp tận, tình không”* thì mới về được nơi an lạc, nghiệp chưa tận, tình chưa không thì vẫn phải oan oan tương báo. Họ biết nên họ hoan hỉ trả nợ.

Chúng ta tạo oán nghiệp với người không có tu thì vô cùng phiền phức. Chúng ta tu hành chưa có lực thì hàng ngày trong khởi tâm động niệm, trong đối nhân xử thế tiếp vật trong vô tình chúng ta đã kết oán thù với người. Tệ hơn là chúng ta tạo ra oán thù nhưng không hề hay biết. Chúng ta nơi nơi đều gặp chướng ngại thì chúng ta lại trách: *“Sao mình khổ thế! Sao mình không gặp được duyên lành, mình chỉ gặp*

ngịch cảnh ác duyên chứ không gặp thiện duyên". Chúng ta oán trời, trách người, thậm chí trách cả Phật Bồ Tát. Chúng ta không biết rằng tất cả đều có nguyên nhân. Phật dạy: "**Như thị nhân, như thị quả**", nhân như thế nào thì nhất định quả sẽ như thế đó chứ không phải tự nhiên mà thành.

Chúng ta muốn biết nhân đời trước thì chúng ta nhìn vào quả hiện tại, những đãi ngộ trong đời sống hiện tại của chúng ta thì liền biết quá khứ chúng ta đã làm gì. Chúng ta muốn biết tương lai ra sao thì cũng rất đơn giản, chúng ta nhìn vào hiện tại chúng ta đang khởi tâm động niệm, đang đối nhân xử thế như thế nào, thì biết trong đời tương lai chúng ta sẽ ra sao, chúng ta gặp thuận tiện hay bị gây chướng ngại. Nếu đời này chúng ta cứ gây chướng ngại cho người, gây khó khăn cho người thì ở tương lai đời sau, chắc chắn chúng ta sẽ bị chướng ngại. Thượng nói: "**Phần đông người ta không hiểu đạo lý này**". Thậm chí những người có học Phật nhiều năm, những người có học Phật, có tiếp nhận giáo huấn của Thánh Hiền nhưng ngày ngày vẫn đi chướng ngại người khác, không biết kết thiện duyên với người.

Ngài Lý Bình Nam dạy Hòa Thượng đạo lý: Các Thầy mới học giảng Kinh mà muốn người ta ngồi lại nghe dù mình giảng dù mình giảng không hay thì bây giờ khi Thầy mình giảng Kinh, mình đứng đón khách rồi nói: "*Chào cô! Chào Chú! Chúc cô chú nghe Kinh pháp hỷ sung mãn!*". Nếu muốn tốt hơn nữa thì có thể tặng mỗi người một viên kẹo! Một thời gian sau, khi mình giảng pháp dù mình giảng dở thì họ cũng không nổi đứng dậy bỏ đi vì họ nghĩ: "*Người ta tốt như vậy mà mình đứng dậy bỏ đi thì người ta sẽ đau lòng!*". Đó là một đạo lý rất đơn giản nhưng từ đạo lý đơn giản đó chúng ta nhìn ra tất cả các phương tiện. Vậy thì chúng ta muốn gặp khó hay gặp thuận tiện đều do ở chúng ta.

Ở Đà Nẵng khi chúng ta mang rau sạch đi tặng thì mọi người rất vui, ai được tặng quà cũng vui dù họ giàu có đến mức nào. Vậy thì tại sao chúng ta không là người tặng quà? Hòa Thượng nói: "**Tại sao mình không là người đi tặng quà để kết thiện duyên với người? Chúng ta không nên chờ được nhận quà mà phải là người đi tặng quà. Quà nhiều thì người ta sẽ thích**". Tặng quà nhiều thì sẽ kết thiện duyên nhiều với người. Đơn giản là chúng ta chỉ cần nở một nụ cười, tặng một viên kẹo, tặng một mớ rau sạch thì đã kết thiện duyên với người. Sắp tới chúng ta tổ chức "**Trại Hè Nhớ Bác**", mọi người xung quanh sẽ là những người bảo vệ cho các con. Vậy thì quá tốt!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!